

saa, saa havde det ærede Medlem fuldkommen Ret, saa behøvedes der ingen anden Begrænsning — men det er ikke saa. (Beck: Jo!). Jeg beder om Forlæbelse, det berøer paa Krigsministeren at lade de første 4 Mars Mandskab blive hjemme. (Beck: Nei!). Det ærede Medlem siger altsaa, at Krigsministeren ikke skulde have Ret til at lade det Mandskab hjemforloves, som nu staaer under Fanerne? (Beck: Reglerne staae i Planen!). Der staaer ingen Regler, som ere gjældende i den Henseende, og det, som beviser, at der ikke bestaaer Regler, som i den Henseende ere bindende, er, at de aldrig have været fulgte og ikke kunne have været fulgte. Der har til forskjellige Tider været bevilget Summer, som have omfattet meget forskjelligt Mandskab til Tjenstøvelse i forskjellig Tid. For Dieblirket er Begrænsningen for det Mandskab, der skal være tilstede til Tjeneste, alene Pengebevillingen, intet andet. Saameget Mandskab, som der bevilges Penge til, kan blive indkaldt efter de Regler, som Krigsministeriet derfor bestemmer, og hvorved i Almindelighed hidtil de Yngre, saavidt muligt, ere indkaldte før de Eldre, men uden at der kan vises nogen som helst Lovbestemmelse imod at følge den modsatte Regel. Det ærede Medlem veed saa fuldkommen, at jeg ikke troer, han vil kunne modsigte det, at Krigsministeren anseer sig beføiet til at indkalde hvilket Mars hjemforlovede Mandskab, han vil, naar han mener, at det eller det Mars hjemforlovede Mandskab trænger til at øves; han kan indkalde det andet Mars Mandskab, han kan, naar han har Penge dertil, indkalde 2 Mars Mandskab og 3 Mars Mandskab, men han behøver ikke at indkalde kun det første, kun det andet, kun det tredje, kun det fjerde Mars Mandskab, han kan, og han har gjort det og vil gjøre det, indkalde hvilke Arsgange af Mandskab, han anseer det rigtigst at indkalde; det vil altsaa sige: han anvender de Pengemidler, der staae til hans Raadighed, til at indkalde saameget Mandskab, som derfor kan indkaldes, og hvilket Mandskab, han vil. Det staaer i Krigsbestyrelsens Magt til visse Batailloner at lade være, at indkalde Mandskab til Øvelse og til andre Batailloner at indkalde det Dobbelte, det Tre dobbelte, Saameget, han har Penge til; hvad der bedst beviser, at dette staaer

saaledes til Krigsministerens Raadighed, er, at noget Saadant endog var bestemt i indværende Aar. Pengebevillingen omfatter altsaa Midlerne til til visse Tider at indkalde, idetmindste i 28 Dage, alt de sidste 4 Mars Mandskab til Øvelse, og naar denne Pengebevilling er given, og der ikke i Kongens Billiesyttring er nogen Forhindreng for, at Ministeren kan indkalde dette Mandskab, saa har han Midlerne til at gjøre, det udenfor Rigsraadets Indflydelse, udenfor den lovgivende Magts Indflydelse. Naar saa det ærede Medlem siger: Ja, men det kan ikke stee af Lune, saa maa dette Ord forstaaes efter sin rigtige Betydning, og saa behøve vi ikke at gaae langt tilbage i Tiden for at see Foretagender blive almindelig betegnede som udgaaede ikke fra en i Sagen begrundet Nødvendighed, men fra et Ønske om at tilfredsstille en vis Undersøgelseslyst, som maastee ikke var fuldkommen begrundet, og som under enhver Omstændighed medførte meget betydelige Ulemper for Bedkommende. Vi behøve ikke at gaae langt tilbage for at see, hvorledes i Klædemon og i andre Henseender enkelte høitstaaende Personers Indflydelse kan gjøre sig gjældende ved militaire Foretagender fremfor ved andre, og der er derfor ingen større borgerlig Pligt end at skaffe Krigsbestyrelsen, Krigsministeriet, Regjeringen, Støtte i Lovgivningen imod alle den Art Indflydelser. Der vil i den Henseende ikke komme nogen Conflict med Monarchiets lovgivende Magt, thi der er Ingen her, som har gjort den almindste Indsigelse imod Anvendelsen af Monarchiets lovgivende Magt. Men det ærede Medlem lægger tydelig for Dagen, at han vil uden om Monarchiets lovgivende Magt; han sagde nemlig: Forandringer i Armeeplanen kunne komme til at foregaae. Dersom han anerkjender, og det maa han anerkjende, det ere vi alle enige om, at Monarchiets lovgivende Magt skal haandhæves, saa maa han ogsaa indrømme, at dersom disse Armeeplanforandringer foregaae gennem den lovgivende Magt, saa have de deres fulde Berettigelse og saa kan ingen af de Bestemmelser, hvorom der her handles, bestaae derimod; de maae alle vige tilside. Tænker man sig derimod Hærplanen forandret ved Krigsministerielle, selv under Kon-